

[Krag.]

siges i Fællesudvalgets Betænkning, er ledsaget af Betingelser, som man ikke kunde vente opfyldt, saa kan saadanne Talemaader nok bruges; men der ligger jo ingen Realitet bagved. Thi det, man krævede, var, at der til Gengæld skulde kunne opnaas Enighed om det i Folketinget to Gange vedtagne Lovforslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, og man vidste positivt, at en saadan Enighed kunde ikke opnaas, naar man vilde kræve lignende Foranstaltninger gennemført, uden at man et eneste Øjeblik har forsøgt at antyde, hvad det var for lignende Foranstaltninger, man ønskede iværksat. Og saa føjede man til, at man samtidig dermed indenfor Fællesudvalget, som havde med den specielle Oogave at gøre, krævede tilvejebragt Enighed om den Ændring i den almindelige Arbejdsløshedslovgivning, som ligger til Behandling i et Folketingsudvalg, og som er Led i den store sociale Reform. Jeg mener at kunne hævde, at naar man stiller saadanne Betingelser, er det ikke Udtryk for et virkeligt Ønske om at naa et Resultat.

Den højtærede Statsminister synes at være forbavset over, at jeg har udtalt her under Sagens første Behandling, at Flertallet i Landstinget var imod den midlertidige Hjælp, og det vidste man. Nu siger Statsministeren, at han maa nedlægge Indsigelse derimod; det vidste man nemlig intet om, siger Statsministeren. Det forbavser mig. Flertallet i Landstinget udgøres jo af de Partier, som her i Folketinget stemte mod den højtærede Socialministers Forslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, da det var til Behandling her. Derfor kan det da heller ikke have overrasket Regeringen, og heller ikke den højtærede Statsminister, at der var et Flertal i Landstinget mod dette Lovforslag.

Dernæst skal jeg sige til den højtærede Statsminister, at jeg har virkelig ikke misbilliget den Velgørelse, som har fundet Sted overfor de hjemløse, lige saa lidt i Dag, som da vi havde Sagen til første Behandling for nogle Maanedes siden, aldeles ikke! Men jeg har misbilliget, at denne Hjælp ikke ydedes saaledes, at man derigennem naaede til at faa gjort op i nogen Maade med dette Spørgsmaal, saaledes at de Mennesker, som uhjælpe ligt er gledet ud i den femte Stand, som Socialministeren har talt om, de Mennesker, man ikke ser Mulighed for at bringe paa den normale Beskæftigelsesvej, behandles derefter, medens det Tål af unge, som ikke er helt ringe, ganske særlig af unge Landarbejdere,

som er kommet ind til Hovedstaden og her er svømmet ud uden at kunne faa Beskæftigelse og til syvende og sidst er kommet ud i Hjemløshed og Nød, bliver hjulpet til at komme tilbage til deres Hjemstedskommuner, eventuelt til deres Slægt, saaledes at de kommer ud af Forhold, som ikke byder dem Beskæftigelsesmuligheder, og tilbage til de hjemlige Forhold, hvor der dog er Beskæftigelsesmuligheder for dem.

Det er det, jeg har beklaget, og i denne Forbindelse har jeg sagt, at samtidig med at man søger Arbejdskraft ude i Landet uden at kunne finde den, holder man de vedkommende Personer herinde ved en ny sidste Hjelpeuddeling, lige før Paaske. Nu kan den højtærede Statsminister nok saa meget henvise til, at der i Arbejdsanvisningskontorerne er indskrevet 5 498 Landarbejdere. Men er det da Statsministerens Mening, at disse Landarbejdere kan nøjes med at lade sig indskrive og saa i øvrigt lade Tiden afgøre, om der kommer nogen paa det vedkommende Arbejdsanvisningskontor, som ønsker de vedkommende indskrevnes Assistance? Finder Statsministeren, at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer fritager den enkelte for at gøre, hvad han formaar, for ad anden Vej at skaffe sig Arbejde? Det kan jeg ikke tænke mig, og derfor maa man gaa ud fra, at paa de Tusinder af Annoncer, som man i disse Dage finder i Landets Presse, har ogsaa de 5 498 indskrevne Landarbejdere reageret saaledes, at de har tilbudt sig til vedkommende Pladser. Men jeg har erfaret ved at forhøre forskellige Steder, at aldrig har Annoncering om Arbejdskraft haft saa svage, saa lidet betydende Resultater som i dette Foraar, og naar en Gaardmand eller Herremand annoncerer om Hjælp, er dette ikke Udtryk for, at man skelner mellem organiserede og uorganiserede, men det er et Raab, som sendes ud over Landet om Støtte til den paagældende Bedrifts Trivsel, og det maa være de enkeltes Pligt, som er arbejdsløse, uanset at de er indskrevne paa et Arbejdsanvisningskontor, at melde sig for at faa Arbejdsløsheden erstattet med en Arbejdsperiode.

Til sidst sagde den højtærede Statsminister i Forbindelse med hele dette Spørgsmaal, at Arbejderrepræsentanter har aldrig stillet sig overfor andre Stænder som disse overfor Arbejderne. Jeg vil gøre den højtærede Statsminister opmærksom paa, at gennem hele dette Aarhundrede er der under de Kriser, som i betydelig Tal har hjem søgt dansk Erhvervsliv, fra alle Samfundsklasser vist den nødstedte Arbejder-